

YAVRULARAR

Mümtaz Gökçebağ

YAVRULAR

YAVRULAR

Uzun Öykü

Yazan
Mümtaz Gökçebağ

İzmir 2010

Her hakkı yazara aittir. Dernek, oda, vakıf ya da sendika gibi sivil toplum kuruluşlarınca ticari olmayan basımı ve yayımı, yazara bilgi verilmesi kaydıyla serbesttir.

e-kitap

Dağıtım ve isteme adresi

mgokcebag@isnet.net.tr

"Biliyor musun, Recep ölmüş"

dedi Ayşegül yaşlı gözlerle.

"Onu çok seviyordum, çok zekiydi"

Anlayamamıştım, anlamsızca ona baktım. Recep adında birini tanıımıyordum. Arkadaşı, yakını yada şöhretli bir şarkıcı olabilirdi. Elbette böyle anlarda

"Yahu Recep adında birini tanıımıyorum, bana ne"

diyemezdim. Ama ölenin kim olduğunu da merak ediyordum. Bazen bakışlar, kelimelerden daha fazla soru sorabilirler. Ayşegül durumu açıklamaya başladı.

"Hani o beyazlı köpek vardı ya, işte o, kantinin oralarda dolaşırdı".

O an ölenin kim olduğunu anladım. Okulda bir köpeğimiz vardı. Gerçi kimseye ait değildi. Ama okulda bütün hayvan severler onu tanırdı. Hatta köpeklerden nefret edenlerin bile korka korka ona yiyecek verdiklerine bir çok kez tanık olmuşum. Dış görünüşüne bakarsanız yaşlıydı. Öyle pırıl pırıl tüyleri, şahane bir görüntüsü yoktu. Tipik bir sokak köpeğiydi ama Ayşegül'ün de söylediği gibi inanılmaz ölçüde zekiydi. Kendisinden korkanları korkutmaz, sevenlerden de hiç kaçmazdı. Onu okulun bahçesinde dolaşırken görmek bizleri hiç yadırgatmaz, birkaç gün ortalıktan kaybolursa bir eksiklik duygusuyla çevreyi araştırırdık. Kısacası, bahçemizin doğal bir parçası gibiydi.

Zavallı köpek diye düşündüm, şimdi onun için yapabileceğimiz tek şey, çöpe atılmasını önlemek, uygun bir yere gömülmesini sağlamaktı. Ama olay, düşündüğümünden çok daha üzücüydü. Ayşegül konuşmasını sürdürdü.

"Biliyor musun, altı tane de yavrusu vardı, geçen gün doğurmuştu, ben gidip gördüm."

"Yok yahu, hamile olduğunu hiç anlamamıştım." diye söze karıştım.

Günlerdir, onun için bir kısırlaştırma operasyonu düşünüyordum. Çünkü okulumuzda köpek nüfusunun artması, belediyenin işe karışması ve pek çok üzücü olay anlamına gelirdi. Kendi kendime işi neden bu kadar ağırdan aldığım için kızdım. Şimdi yavrular için ölüm kaçınılmazdı. Hem de hiçbir canlı için düşünemeyeceğimiz şekilde, açlık ve susuzluktan öleceklerdi. Kedi yavrularının susuzluğa üç gün dayanabildiklerini duymuştum. Köpek yavrularının kaç gün dayanacaklarını bilmiyordum.

Bir süre sonra, bizim yanımıza gelen diğer okul çalışanları da olayı duydular. Herkes bir çözüm arıyordu ama sonu ölümle bitmeyen çözüm bir türlü bulunamıyordu. Ayşegül, Ahmet ve ben

yavruların yanına gittik. Köpek, okulda olabileceği en ücra köşeye yuva yapmıştı ve onları orada dershanedeki pencerelerden birinden bir öğrenci tesadüfen görmüştü. Yuvanın dışardan başka bir şekilde fark edilmesi olanaksızdı. Anne köpek yani Recep yan yatmıştı. Altı yavru çılgınlar gibi ölü vücuttaki memeleri emmeye çalışıyordu. Üstelik hava çok soğuktu ve henüz birkaç günlük yavrular tır tır titriyordu. Manzara o denli iç parçalayıcıydı ki, yavruları en acısız nasıl öldürebilirim diye düşündüm. Oysa ölümün hiçbir şekli acısız olamazdı.

Yavruları bir süre izledik. Onlara hiç dokunmadık. Olaya karışıp karışmamak konusunda kararsızdım. onları kurtarmanın olanaksız olduğunu düşünüyordum. Çaresiz odama döndüm. Gerçekte, inanılmayacak kadar çok işim vardı, belli süre içinde yetiştirmek zorundaydım. Hangi işi yapacağıma karar veremiyordum. O sırada Ayşegül yeniden yanıma geldi ve ne yapacağımızı sordu. Belki de en iyisi yavruları morfinle öldürmektir. Ama köpekler için morfin bulamazdık ki.

Doğada, bazen anneler ölür, yavrular diğer canlılara yem olur. Doğanın bu tipik kuralı, bizim için geçerli olabilir miydi? Yavruları kedilerin önüne koysam pek çok sorundan kurtulabilir miydim? Burada yavrulara bakmak neredeyse olanaksızdı. İdarenin olayı nasıl karşılayacağını bilemezdim. Ansızın yıllar öncesi başıma gelen bir olayı anımsadım. Sanıyorum 1979 yılındaydı, Hıfzısıhha Enstitüsünde çalışıyordum. Aynı şekilde annesiz dört tane kedi yavrusu bulmuş ve onları kurtarmaya çalışmışım. Yavruların üzerinde yüzlerce pire vardı ve Enstitünün bütün olanaklarına karşın onları yaşatmak mümkün olmamıştı. Şimdi ise elimde hiçbir şey yoktu.

Yavruların yeni yuvası-karton kutu

Ayşegül başımda durmuş yanıtımı bekliyordu. Ona, "bana karton bir kutu bulabilir misin?" diye sordum. "elbette" diye yanıtladı ve adeta uçarcasına odadan çıktı. Düşünülmesi, önceden planlanmış bir tepki değildi benimkisi. O anda içimden öyle gelmiş, kelimeler ben istemeden dudaklarımdan dökülürmüş. Oysa yaşantımda iz bırakacak, anılarımda hep yaşayacak maceranın başlangıcıydı.

Bir süre sonra ben de odadan çıktım ve işletmeden büyük bir kutu bulduk ve yavruların olduğu yere gittik. Hepsi de hala büyük bir gayretle annelerini emmeye çalışıyorlardı. Eğilim bir tanesini almak istedim, ama annesinden ayrılmayı istemiyordu, adeta ona yapışmıştı. Biraz çektim, "Pup" diye bir ses çıktı, yavru elimde kıvrılmaya başladı. Hemen kutuya koydum. Böylece yedi yavruyu da annesinden aldım. Her seferinde "pup" sesi son bir veda seslenişi gibi kalıyordu. Yavruları yanlış saymışız. Hepsi yedi taneymiş. Biri inanılmayacak kadar küçük olduğu için gözden kaçmış. Kutuyu çalıştığım odaya getirdim. Nispeten sıcak olacağını tahmin ettiğim bir yere koydum. O anda yapabileceğim fazla bir şey yoktu. İşlerim aksamıştı, hemen onları tamamlamaya koyuldum.

Yarım saat sonra bizim oda, hayvan severlerin akınına uğradı. Herkes bir şeyler yapmak istiyordu. Tülin ve Aynur hanımlar bir yerlerden süt buldular ve kaşıkla yavruları beslemeye başladılar. Öğle tatilinde ise daha çok malzeme bulundu. Kağıt mendiller, parça bezler, biberon geldi. Ne yazık ki yavruların ağız biberonu alamayacak kadar küçüktü. Tülin hanım onları önce çay kaşığı ile beslemeye çalıştı, sonuç olumsuzdu. Bunun üzerine Aynur hanım laboratuardan damlalık getirdi ve bu yöntem başarılı oldu. Öğleden sonra her şey yoluna girmişti. Yavruların karnı doyurulmuş, parça bezlerden yumuşak bir altlık yapılmış, kutu daha sıcak bir yere taşınmıştı. Ama bir sorun vardı. Gece ısı çok düşüyordu ve yavruları koyabileceğimiz sıcak bir yer de yoktu. Ayrıca, tanıdığım hayvan severlerle konuşmalı, yavruların nasıl besleneceği konusunda da bilgi almalıydım. Bu nedenle onları akşam eve almaya karar verdim.

Karton kutuda birbirine sarılmış öylece uyuyorlar.

Mesai bitiminde içinde yavruların bulunduğu kutuyu arabanın arka koltuğuna yerleştirdim ve eşimi çalıştığı yerden almak üzere yola koyuldum. Ona telefonla olayı anlatmıştım ama nasıl karşılayacağını bilemiyordum. Üstelik köpeklerden de korkuyordu. Küçükken başından tatsız olaylar geçmişti. Ama korktuğum gibi olmadı, eşim belki biraz çekinerek ve Ramazan ayında olmamızı dikkate alarak onlara bakmama ses çıkarmadı. Daha sonraki günlerde yavrulara benden daha fazla

sahip çıkacaktı.

Berberce eve geldik. Yavruların kutusunu kaloriferin yanına yerleştirdik. Ne yazık ki evde bizi kötü bir sürpriz bekliyordu. Henüz on beş gün önce aldığımız kuşumuz BAYRAM ölmüştü. Nasıl üzüldüğümü anlatamam. Minik kuş benim omzuma konardı ben de ona gazete okurdum. Özellikle siyasi haberlere pek meraklıydı. Eşim bütün gece ağladı. Ama ben yavrularla ilgilenmeliydim. Bu arada oğlum ise yanımdan hiç ayrılmıyor, sürekli soru soruyordu.

Yavruları beslemek sanıldığı kadar kolay değildi

Yavrular kutuda mışıl mışıl uyuyorlardı. Hemen telefona sarıldım, bildiğim hayvan severleri aradım, bana bir veteriner adresi verdiler, ona telefon edip ne yapmam gerektiğini öğrendim. Aman Tanrım, köpek yavrularının bu kadar nazik yaratıklar olduklarını bilmiyordum. Yeni doğmuş yavruları öncelikle 30 derecenin altında olmayan bir sıcaklıkta tutmak gerekmiş. Apartman yöneticisi olmanın verdiği avantajla hemen kalorifer dairesine inip, kaloriferleri sonuna kadar yaktım. Beslenmelerinde, yarı yarıya sulandırılmış süt kullanmalıymışım. Asla soğuk olmamalıymış ama sıcak da zarar verirmiş. Üstelik her dört saatte bir beslenmeleri gerekmiş. Mutfakta sıkı yönetim ilan edip, her şeye el koydum. Sütü ısıttım, yarı yarıya sulandırdım. Bu kez süt iyice soğudu. Karışımı yeniden ısıttım ama bu kez de fazla kaçırdım, kaynamaya başladı. İstedğim ısıyı tutturuncaya kadar, neredeyse iki kilo süt harcadım. Tülin ve Aynur hanımların deneyimlerinden, yavruların sütü damlalıklarla daha iyi aldıklarını öğrenmiştik. Yavruyu elimle sıkı sıkı tuttum, damlalığı ağzına süt vermeye çalıştım. Hain velet sakın durmuyordu ki. Sürekli başını sağa sola sallıyor, damlalığı bir türlü tutturamıyordum. Süt damlaları ağzından başka her yere saçılıyordu. Baktım olacak gibi değil, yavruyu kumaş parçasıyla iyice kundakladım. Bir tek kafası dışarıda kalmıştı. Böylelikle hepsini kolayca besledim. Saate baktım, yediye gelmişti. Dört saat sonra on bir olacaktı.

Eşim olayı Denizli'deki kız kardeşine ilettiler. Onlar uzun süredir evlerinde köpek besliyorlardı.

Aktüel dergisi o hafta kedi köpek bakımıyla ilgili bir ek kitap vermiş. Yerimden fırladığım gibi bakkala koştum, bir dergi aldım, ekteki kitabı ezberlercesine okumaya başladım.

Yavruları saat on birde ve üçte yine kundaklayarak besledim. Yaptığım işten öylesine zevk alıyordum ki, hiç uykusuzluk çekmiyordum. Elbette şimdilik.

10 Şubat Cuma.

Yavruları evde bırakamazdım. Çünkü gündüzleri kaloriferler neredeyse hiç yanmıyordu ve onları besleyecek kimse de yoktu. Eşim ve ben çalışıyorduk, oğlumuz ise okula gidiyordu. Çağdaş yaşam köpek yavrularının evde bakılmaları gerektiğini düşünmemişti. Kutuyu arabaya yerleştirdim ve okulun yolunu tuttum. Yolda arabanın kaloriferlerini çalıştırdım ve yavruları bir güzel ısıttım. Bu bana bir fikir verdi. Onları sürekli arabanın içinde tutabilir, içerisi soğuduğu zaman motoru çalıştırıp kalorifer yardımıyla dilediğim kadar ısıtabilirdim. Böylece bizim arabanın arka koltukları yavruların neredeyse sürekli evleri oldu. Ben nereye gidersem, onları da götürüyordum. Devlet dairelerine, alışverişe, iş ziyaretlerime hep benimle birlikte geldiler.

11 Şubat Cumartesi

Yavruları dört saatte bir beslemeyi sürdürüyorum. Ama uykusuzluktan da ayakta duracak halim kalmadı. Her bir beslenme döneminde aldıkları süt miktarı da belirgin bir biçimde artıyor. Bugün oğlum da bana yardımcı olmaya başladı. Çünkü damlalıktaki sütü o denli çabuk bitiriyorlardı ki, ikinci bir damlalığı hazır bulundurmamak zorunda kalıyorduk. Zamanlama ile ilgili sorunlar dışında bakımlarının zor olduğunu söyleyemem. Karınları doyduğunda hemen kaka ve çiş faslı geliyor, ardından da uykuya dalıyorlardı. Hiç rahatsızlık verdikleri yoktu.

12 Şubat Pazar

Artık damlalıklar yetmez oldu. Özellikle iki tanesi inanılmaz bir açlıkla damlalığa saldırıyordu. Onları çay kaşığı ile beslemeyi denedim ama başarılı değildi. Çünkü ağız yapıları, kaşığı tam kavramalarını engelliyor, sütün yarısı dışarıya dökülüyordu. Bir ara ağzına parmağımı soktum. Öylesine kuvvetle emmeye başladı ki parmağımı zor kurtardım. Hemen mutfığa koştum ve kutusunda öylece duran biberonu çıkarıp hazırladım. Sonuç inanılmazdı. Damlalıkla 5-10 ml süt verebilirken, biberonla her biri neredeyse 20-25 ml süt içtiler. Yalnızca ufaklık hariç. Ufaklık adını verdiğimiz yavru o denli küçük ve çelimsizdi ki, diğerlerinin yarısı kadar süt doymasına yetiyordu.

Arabamı, çalıştığım yerin hemen yanına park ettim. Nefis bir hava vardı, arabanın içi fırın gibi sıcaktı. Yavrular, soğuk havalarda birbirine sokulup adeta bir top gibi oluyorlardı. Şimdi ise her biri kutunun bir başka köşesine gitmiş, sere serpe yatıyorlardı. Hemen hemen bütün gün böylesi bir ortamda kaldılar. Sıcak hava onları canlandırıyordu. Keşke birkaç ay sonra doğsalardı diye düşündüm.

Öğleden sonra bir gurup arkadaşım, yavruları sevmek istedi. Ben de onlara yavruların arabada olduğunu, diledikleri gibi sevebileceklerini söyledim. Gerçekte bu bir hataydı. Çünkü veteriner sıcak tutulmaları gereğini üstüne basa basa söylemişti ama bizim okuldakilerin bundan haberi yoktu. Arabanın kapısı açar açmaz sıcak havayla karşılaşan arkadaşlarımız, yavruların havasızlıktan öleceği kaygısına kapılmıştı. Hemen kapıları açmışlar, yavruları soğuk suyla soğutmaya (!) çalışmışlar. İnanılacak gibi değildi. Olaya müdahale ettiğimde geç kalmıştım ve hepsi de sıırılsıklam ıslanmıştı. Ayşegül'le birlikte kuru kumaş parçalarıyla yavruları elimizden geldiğince kurutmaya çalıştık. Önceleri çok huzursuzdular ama ve bir süre sonra da sakinleşip, yeniden uykuya daldılar.

Akşam eve geldiğimizde her şey yolunda görünüyordu. Yavruları beslemek üzere aldığım, kutudaki kırmızı lekeler dikkatimi çekti. Acaba nedir diye incelemeye çalışırken, ufak yavrunun karın bölgesinin kıpkırmızı kan lekeleriyle dolu olduğunu gördüm. Kutuyu kaptığım gibi banyoya götürdüm, yavruyu temizlemek üzere aldım ve küvete doğru tuttum. İşte o anda yavru resmen kan işemeye başladı. Yavruyu incitmemeye çalışarak dikkatle temizledim ve eşime seslendim. Evde büyük bir telaş başlamıştı. Aceleyle veteriner telefon açtık. Veteriner, saat 19.00'a kadar yerinde olacağını, hayvanları hemen kendisine getirmemiz gerektiğini söyledi. Daha önce de belirttiğim gibi, Ramazan ayındaydık ve oruç olan eşim henüz iftar yapmamıştı. Ama o an yemeği düşünecek halde değildik. Çünkü yavrulardan dört tanesinin kan işemekte olduğunu görmüştük. Veteriner Karşıyaka'daydı oraya ulaşmak hele bu akşam trafiğinde en azından yarım saatimizi alacaktı. Eşim ansızın yakınıma yeni bir veteriner ofisinin açıldığını anımsadı, kutuyu kaptığı gibi fırlayıp çıktı. Ben de giyinip ardından gittim. Veterinerin nerede olduğunu bilmiyordum ve eşim de ortalıkta görünmüyordu. Yarım saat kadar sokaklarda onu aradım, bu arada sözünü ettiği ofisi buldum ama orada kimse yoktu. Çaresiz eve döndüm, eşim benden önce gelmişti. Çok üzgündü. Çünkü veteriner yapacak bir şey olmadığını, yavruların şiddetli bir şekilde örselendiğini, bu nedenle iç kanamalar meydana gelmiş olabileceğini, ayrıca üşütmüş olabileceklerini söylemişti. Üstelik daha bir haftalık bu yavrulara ilaç verme olanağı da yoktu. Dört tanesi için ölüm artık çok yakındı. Tek yapabileceğimiz, sütlerine ilave edilecek vitamindi. Sütlerini hazırladım, büyük bir dikkatle ve yavruları sarsmamaya çalışarak onları beslemeye başladım. Hiç iştahları yoktu. 10 ml kadar süt içip, hemen yatmaya başlıyorlardı.

Üzerlerine evdeki koyun postunu serip, sıcak kalmalarını sağladık. Postu çok sevdiler ve altından hiç çıkmadılar.

Gece saat 2.00'de bir kez daha besledim. Yattıkları yer yine kan lekeleriyle dolmuştu ve yine iştahları yoktu. Altlarını temizledim, kan lekelerini sildim. Onlar için bu gece yaşamlarının son saatleri olabilirdi. Bu düşünceyle için öylesine buruldu ki sabaha kadar doğru dürüst uyuyamadım.

14 Şubat Salı

Sabaha karşı biraz dalmışım. Saatin çalmasıyla yerimden fırladım hemen kutunun içine baktım. Hepsi hayattaydı ve kan lekeleri geceye göre biraz azalmıştı. Acaba yavrular direnebilecekler miydi? Okulda kimsenin onları sevmesine izin vermedim. Biberonla beslerken sarsmadım ve hatta kıpırdatmadım bile. Kan lekeleri öğleden sonra iyice azalmıştı. Akşamleyin ise hiç kalmadı. Yavrular halsiz ama neşeliydi. Beslenmeleri normale döndü.

Huzurlarınızda arap. Ama iki tane var, ayırmak zor oluyor

15 Şubat Çarşamba

Bir canlı varlığın, geçirdiği kanamalardan sonra iyileşmesinin bu denli hızlı olabileceğini inanmak çok zor. Yavrular son derece sağlıklı görünüyor. Henüz açılmamış gözleri nedeniyle her şeyi koklayarak bulmaya çalışıyorlar ve sütün kokusunu en az üç metreden alabiliyorlar. Aynur ve Tülin hanımlar süt taşıyor, Ayşegül parça bez getiriyor.

Günün en önemli olayı, okuldaki herkesin yavrular için bir şeyler yapmaya çalışmasıydı. Birkaç gün önce arkadaşlar yavruların beslenme giderlerine katılmak için aralarında para toplayıp bana vermişlerdi. Nede olsa günde bir şişe süt bitiriyorlardı. Ama bu olay okulda hızla yayıldı. Tanımadığım bir çok kişi gelip bana para vermeye başladı. Yavrular için toplanan para kısa sürede

1,000,000 lirayı buldu. Hem şaşırdım, hem de çok sevindim.

16 Şubat Perşembe

En büyük sorunumuz yavrulara birer isim bulmak. Önüne gelen bir isim takıyor ve ben onları anımsamakta büyük zorluk çekiyorum. Siyah yavrulardan birisinin gözünde çapaklanma oldu. Pek önemsemedim ve onu ılık suyla güzelce temizledim. Artık beslenmeleri bir harika ve günde bir buçuk şişe süt içmeye başladılar.

17 Şubat Cuma

Yavrular gözlerini açmaya başladı. Ama öyle sürekli bir açılma değil. Bir an için açıyor sonra uzun süre kapalı tutuyorlar.

Bu da diğer arap. Ayırmak ne kadar zor değil mi?

18 Şubat Cumartesi

Köpeklerimiz iyice meşhur oldu. Hayvan sever dostlarımız onları görmeye geliyor. Bu arada benim işlerim de öylesine yoğun ki, aslında nefes alacak zamanım yok. Hafta sonu olmasına karşın daireye gidip çalışmak zorundayım. Giderken yavruları da yanıma aldım ve eşim evde büyük bir temizliğe girişti.

19 Şubat Pazar

Yavruları Karşıyaka'daki bakım evine götürdük. Evin sahibi Rıza bey bizimle yakından

İlgilendi, çok önemli bir iş yaptığını söyledi. Ancak ufaklığın durumunu beğenmedi. Yavruların çok az anne sütü aldığını, bu nedenle direnme güçlerinin fazla olmayacağını, ufaklığın ise gelişiminin iyi görünmediğini söyledi. Orada büyük bir doberman vardı. 14 adet yavru yapmıştı, keskin bakışlarla bizi süzüp duruyordu. Rıza bey ufaklığı ona uzattı, yere yatmış doberman hiç kıpırdamadan durdu, ufaklık kendisinden beklenmeyecek bir çeviklikle bu yeni annenin memelerine saldırdı, kana kana içmeye başladı. Anne köpek onu uzun uzun kokladı. Bu arada ben tetikte duruyordum, en küçük bir harekette yavruyu kurtarmaya hazırlanıyordum. Ama buna gerek kalmadı. Doberman ufaklığı emzirmeyi kabullenmişti. Bir süre sonra karnı doyan yavruyu aldık, kutuya koyduk, hemen kıvrılıp uyumaya başladı. Rıza bey bize yavruların altını nasıl temiz tutacağımızı, gazete kağıtlarını şeritler halinde keserek nasıl altlık yapacağımızı öğretti. Bunlar gerçekten son derece önemli bilgilerdi.

20 Şubat Pazartesi

Okulda günün haberi, ufaklığın doberman tarafından emzirilmesiydi. Bazı arkadaşlar onu gösterip; "Dikkat edin ısırır" diye espri yapıyorlardı.

Yavruların beslenmesi artarak sürüyordu. Bu gün iki şişe süte yükseldiler. Sütün içine bir tatlı kaşığı pirinç nişastası koymaya başladım. her şey yolunda görünüyordu. Arkadaşlar ise süt yardımını sürdürüyordu. Evdeki buzdolabımızda en az beş şişe süt duruyordu.

Biraz büyüyünce biberonu daha iyi kullanmaya başladılar.

21 Şubat Salı

Günde altı kez beslenme beni öldürecek. Gece üçlere kadar uyanık durmak zorunda kalıyorum. Bu akşam, siyahlardan birini beslerken öylece uyuyup kalmışım. Zavallı hayvanın biberon yerine

parmağımı emmeye başlamasıyla uyandım. İşyerinde doğru dürüst çalışmıyorum. Rakamlar gözümde uçuşuyor. Bu nedenle beslenmeyi dörde düşürdüm. Hiç bir şeyi doğru yapamıyorum. Hazırladığım dosyalar sürekli geri geliyor, günüm hataları düzeltmekle geçiyor. Üst makamlar homurdanıyordur ama benim pek aldırđım yok. Şu devlet memurlarının dokunulmazlık işi ilk kez işime yarıyor. Beni en fazla başka bir bölüme kovarlar. O zamana kadar da zaten yavrular büyümüş olur.

22 Şubat Çarşamba

İsmlendirme sorununu büyük ölçüde çözümledik. Oğlumla yaptığımız ciddi çalışmalar sonunda, Korsan ve Karabaş isimlerini koyduk. Annesine çok benzeyene isim bulmak zor olmadı ona anası kılıklı dedik. Gündüz ise Ayşegül'ün kardeşi bir tanesine daha isim buldu, Tarçın. Şimdi elimizde isim konulmamış iki siyah yavru kalmıştı. Onlara isim olarak Kara Şövalye ve Papaz dedik ama pek uygun olmadı. Çünkü her ikisi de birbirine o denli benziyordu ki, hangisine ne isim verdiğimizizi karıştıırıyorduk. Sonunda vazgeçtik, ikisine birden Arap dedik. Belki büyüdüklerinden birbirlerinden daha kolay ayırt ederiz.

Huzurlarınızda Korsan. O bütün yavruların lideri gibi.

23 Şubat Perşembe

Yavruların gözleri iyide açıldı. Ama henüz görmüyorlar. Mavimsi-siyah bir perde var. Ancak zaman zaman başlarını çevirip bana öylesine dik dik bakıyorlar ki acaba görüyorlar mı diye kuşkuya kapılıyorum. Üstelik hareketleri daha bilinçli olmaya başladı. Büyük köpekleri gibi başlarını yere yakın tutup çevreyi koklamaya başladıklarında inanılmaz güzellikle bir manzara ortaya çıkıyor. Hani

büyümüş de küçülmüş derler ya, işte aynen öyle.

Tülin hanım ilginç bir gözlemde bulundu. Tarçın, diğer yavruların pipisini emiyordu. Hem de yavruyu rahatsız edecek kadar kuvvetli bir emmeydi.

Anası kılıklı.

24 Şubat Cuma

Beslenme hızlarının artması, ilginç bir sorunu ortaya çıkardı. Günlük kaka ve çiş üretimleri de arttı. Kitaptaki önerileri dikkate alarak, her beslenmeden sonra, yavruyu ayrı bir kutuya koyuyor, arkasına hafifçe dokunuyordum, hemen çiş veya kaka yapmaya başlıyorlardı. Artık altlıkları çok daha sık değiştirmek zorundaydık. Bu ise müthiş bir gazete kağıdı tüketimi demektir. Evde bulabildiğimiz bütün gazeteleri kullanmıştık. Okuldaki arkadaşlardan yardım istemek zorunda kaldım. Çok yeterli olmasa da, yokluk çekmedim.

Tarçının pipi emme merakı gittikçe artmaya başladı. Gece bir başka kutu bulup onu ayırmak zorunda kaldım.

25 Şubat Cumartesi

Artık eminim. Hepsi de görmeye başladı. Çünkü hareketlerimi izleyebiliyorlar. Günün çok daha önemli bir gelişmesi ise dişlerin çıkmaya başlamış olması. Bunu nasıl kaçırdım bilmiyorum. Ama Karabaş bir ara parmağımı ısırıldı ve bu gerçek bir ısırıktı, çünkü sivri bir şeyin etime battığını hissettim. Aceleyle ağzını açtım, iki tane minik köpek dişi pırıl pırıl parlıyordu.

Bu gece ilginç bir şey oldu. Gece 1.00'de onları beslemiş ve yatırmıştım. Gece filmlerini izliyordum, birden bir havlama ve uluma sesi duydum. Normal, büyük bir köpeğin ulumasıydı ama bizim kutudan geliyordu. Şaşkınlık içinde kutuya baktım, Tarçın uykusunda havlamaktaydı. Hem de büyük bir köpek gibi. Oysa normal zamanlarda ciyaklamaktan başka ses çıkaramıyordu.

26 Şubat Pazar

Bu sabah bizi bir sürpriz bekliyordu. Gece üst üste bir yumak oluşturan yavrular dişlerini yapmışlar, en altta bulunan ufaklık sırlıklam ıslanmıştı. Daha önce de benzer olaylar olmuştu ama bu kadarını ilk kez görüyorduk.

Aynı olay gün boyunca tekrarlanmaya başladı. Yavrular büyük bir hızla büyüdüklerinden kutuya sığmıyorlar, sürekli olarak birbirlerini kirletiyorlardı. Onları üç ayrı kutuya ayırdık. Tarçın yalnız yatıyordu çünkü onun emme alışkanlığı henüz geçmemişti. Bir türlü anlayamıyordum. Neden diğer yavrular da aynı şeyi yapmıyor, bu davranış yalnızca Tarçın'da görünüyordu?

27 Şubat Pazartesi

Hepsinin dişleri neredeyse tamamlanacak. Elbette bunu tahminen söylüyorum. Yoksa köpeklerin ağzında kaç tane dişleri olur bilmiyorum. Ama dişlerinin şiddetle kaşındığını biliyorum. Çünkü parmağımı ağızlarına alıp kemirmek çok hoşlarına gidiyordu. Onlara kemirecek bir şeyler vermek istedim ama tehlikeli olabileceğini düşünüp vazgeçtim.

Ufaklık, uyumak için diğer yavruların altına girme alışkanlığındaydı. Onu, diğer iki siyah yavruyla birlikte aynı kutuda tutuyordum, o her seferinde birinin altına giriyor, sabahleyin ise sırlıklam uyanıyordu. Böylece onu da ayırmak zorunda kaldım. Şimdi, yedi yavruyu dört ayrı kutuda besliyordum.

Yavruların biberon yerine tabaktan beslenip beslenemeyeceklerini denemek için, önlerine bir kap süt koydum. Hepsi birden tabağa doğru koşuşturdular. Afiyetle süt içeceklerini sanıyordum ama hiç de öyle olmadı. Doğruca gidip tabağın içine girdiler ve bir güzel süt banyosu yaptılar. Önce

şşırdım, sonra komik hallerini biraz izledim. Henüz yalayarak süt içmeyi bilmiyorlardı. Onları teker teker tabağın içinden çıkarıp baştan aşağı temizlemek zorunda kaldım.

28 Şubat Salı

Sütlerine iki çorba kaşığı pirinç unu ve bir tatlı kaşığı bal koymaya başladım. Bu yeni mamayı afiyetle yiyorlardı. Hele korsan olağan üstüydü. Öylesine çok süt içiyordu ki, bir süre sonra fazlasını çıkarıyordu.

Bu gün korsanın içtiği süt miktarıyla bir hesap yaptım. Korsan, tahminen 350-400 gram ağırlındaydı ve 100 ml süt içebiliyordu. Yani kendi ağırlığının neredeyse dörtte biri kadar. Buna göre 60 kg.lık bir insanın 15 kg süt içmesi gerekirdi. İnanılmaz değil mi?

1 Mart Çarşamba

Ufaklık yine sıırılsıklam olmuş. Dün gece onu Tarçın ve Karabaşla birlikte yatırmıştım, çünkü yalnız kalınca ağlamaya başlıyordu, sabahleyin kalktığımda bir de baktım, en alтта derin bir uykuya dalmış ama üsttekiler de onu iyice ıslatmışlar. Onu silip kurutuncaya kadar öylesine titredi ki ölecek sandım. Bütün gün hiç keyfi yoktu. Çok az süt içti, hep uyudu.

Resmi dairede köpek bakımı olur mu? Türk Devleti hayvanserdir. Ufaklığın son beslenmesi.

2 Mart Perşembe

Bu gün Arife. Çok kötü bir şey oldu. Sabahleyin ufaklığın keyifsizliği sürüyordu. Onları kutularına yerleştirip bagaja koydum, işe gitmek üzere yola çıktım. Okula geldiğimde diğer işlerin yüzüne bile bakmadan hemen sütlerini hazırladım, beslemek üzere kutudan çıkardım. Bir de baktım ki, altısı birden ufaklığın üstüne çıkmışlar. Ufaklık öylece yatıyordu. Hemen aldım, arabanın koltuğuna koydum. Evden okula gelinceye kadar ki topu topu on dakikalık bir yoldu, hepsi birden ufaklığı yine ıslatmışlardı. Aceleyle temizledim, kuruladım ve beslemeye çalıştım. Hiç süt içmedi. Birkaç yudumu zorlukla aldı. Ağzına bal sürdüm, şöyle bir yalandı. İnanılmayacak kadar güçsüzdü. Çevresine yumuşak bezler koyarak arabanın ön koltuğuna yatırdım. Hafif hafif inliyordu.

Öğleden sonra tatil olduğundan eve geldik. Ufaklığın durumunda hiçbir değişiklik yoktu. Bir süre sonra arka ayaklarının hareket etmediğini gördüm. Ölüm, yavaş yavaş aşağıdan yukarıya doğru yükseliyordu. Akşama doğru ön ayaklarını da hareket ettirememeye başladı, tam iftar vaktinde ağzından gelen birkaç damla beyaz köpükle öldü. Güzelce sildim, bir ayakkabı kutusuna koyup balkona çıkardım. Onu yarın uygun bir yere gömmeyi düşünüyordum. Veteriner onun fazla bir şansının olmadığını söylemişti ama yine de üzülmemek elde değildi. Küçücük ağzıyla damlalıktan süt içmeye çalışması, yıkanırken öylece durup suyu yalaması sanki az önce olmuş gibi gözlerimin önündeydi.

3 Mart Cuma

Bugün Şeker Bayramı'nın birinci günü. Bizde adet olduğu üzere sabahleyin erkenden mezarlığı ziyaret ettik. Eşim babasının mezarı başında Kuran okurken ben de ufaklığı da mezarlığın karşısındaki bir zeytin ağacının altına gömdüm. Toprağını hafifçe kabarttım, başına kendi ellerimle yaptığım sivri bir taş yerleştirdim. Aslında gödüğüm yerin zeytin ağacının altı olduğunu o an fark ettim. Buna da çok memnun oldum. Burada sonsuza kadar korunabilirdi. Bildiğiniz gibi zeytin ölümsüz bir ağaçtır.

Diğer yavruların durumu ise harikaydı. Öylesine güzel oynaşıyorlardı ki kelimelerle anlatılamaz. Kaka sorununu da çözdüğümü sanıyordum. Çünkü her beslenmeden sonra onları ayrı bir kutuya koyuyordum ve hemen kakalarını yapıyorlardı. Bu şekilde altlıklarını fazla kirletmiyorlardı. Bundan cesaret alıp, akşam beslenmesinden sonra onları kutularından çıkardım, salona koydum. Nefis

bir görüntüydü. Altısı birden kutuda hiçbir zaman yapamayacakları hareketlilikle oynaşmaya başladı. Acemi havlayışlar, hırlamalar, yuvarlanmalar bize keyif veriyordu. Bir ara Karabaş yerleri koklayarak çevrede dolaşmaya başladı. Daha ne oluyor demeye fırsat kalmadan salonun ortasına bir güzel kakasını yaptı. O da ne, diğerleri de Karabaş'ı taklit etmez mi? Kaka kutusunu ancak üçüncüde yetiştirebildim. Altı tanesini birden kontrol etme olanağımız yoktu. Bir yandan halıyı temizliyor, diğer yandan söyleniyorduk. Ama yavrulara kızmak hiç aklımıza gelmedi.

4 Mart Cumartesi

Bayram ziyaretine gelen dostlarımız bizden çok yavrularla ilgileniyordu. Üstelik yanlarında bir şişe süt getirmeyi de ihmal etmiyorlardı. Buzdolabı bir kez daha süt şişeleriyle doldu. Bu arada sütlerine ilave ettiğim pirinç ununu iyice arttırmıştım. Neredeyse sulu muhallebi kıvamında oluyordu ve buna bayılıyorlardı.

Öğleden sonra bizim ziyaret etmemiz gereken yerler vardı, bu arada Karşıyaka'daki bakımevine uğradık. Rıza bey bana bir torba içinde açık kahverengi toz verdi. Balık gibi kokan bir karışımı yavruların beslenmesinde kullanmamı söyledi. Akşam hemen bu yeni tozu denedim. Önce biraz yadırgadılar ama sonra itirazsız içmeye başladılar. Ne var ki suda tam çözülmeyen tanecikler biberonun deliğini tıkıyordu bu nedenle yeterince kullanamadım.

5 Mart Pazar

Hava çok güzeldi. Öğleden sonra yavruları pikniğe götürdük. Sanki bütün İzmir piknik yerlerine taşınmış gibiydi. Kendimize güçlükle yer bulduk. Ormanın içinden dumanlar yükseliyordu ortalığı da keskin bir ızgara kokusu sarmıştı. Yavruları toprağa saldık. İlk iş olarak hemen kakalarını yaptılar sonra güneşin altında oynamaya başladılar. Çevremizi bir kalabalık sardı, herkes yavruları seviyor, okşuyordu. Bir ara bize komşu piknikçilerden birisi küçük bir parça ekmeği yavrulara verdi. Tam ben “yavrular henüz çok küçük, süttten başka bir şey yiyemiyorlar” diyecektim ki İnanılmaz bir şey oldu. Ekmek parçacıklarına resmen saldırdılar ve afiyetle yediler. Bunun üzerine piknikçiler onları doyurma yarışına girdiler. Bir futbol sahası kadar geniş piknik alanını dolduran insanlar bizim yavrulara yiyecek vermek için yarışıyor gibiydiler. Her şey öylesine güzeldi ki. O günün bitmesini asla istemedim ama zaman her güzel şeyde olduğu gibi zaman çabucak geçiverdi. Akşam evde bir tabak dolusu sütlü ekmek verdim, hiç yadırgamadan ve üzerlerini de fazla kirletmeden tabağı bitirdiler sonra da yalayıp pırıl pırıl yaptılar.

Yavrular Piknikte.

Yavrular piknikte 2. En mutlu günlerimiz.

6 Mart Pazartesi

Yavruların tabaktan yemek yemeye başlamaları benim işimi epeyce kolaylaştırdı. Eskiden hepsini teker teker beslemem gerekiyordu. Şimdi ise on beş dakikada tüm işleri bitirebiliyorum. Yalnız, önemli bir sorun çıktı. Onları biberonla besledikten sonra, kaka kutusuna koyar, işlerini

görmelerini sağladım. Şimdi de aynı şeyi yapmaya çalışıyorlar ve yemek yedikleri yerleri olağan üstü bir şekilde kirletiyorlar. Bu nedenle besleme işlerini dışarıda yapabiliyorum. Ama evde biberona devam.

7 Mart Salı.

Evde kaka yapma sorunu ciddiyet kazanmaya başladı. Çünkü tabaktan ve normal yemek yeme sonunda kaka üretimi de önemli miktarda arttı. Banyoyu boydan boya gazete kağıtları ile kaplıyor, beslenmeden sonra yaptıkları kakaları bu şekilde temizlemeye çalışıyorum. Ama daha iyi bir çözüm bulmalıyım. Ev resmen kokmaya başladı.

8 Mart Çarşamba.

Ne yazık ki havalar yeniden soğudu. Bu arada üşütmüş olacaklar ki, kutunun içinde birbirlerinin üzerine kaka yapmışlar. Görüntü feci. Akşam evde Karabaş'ı yıkamak zorunda kaldım. Sıcak sudan çok hoşlandı, kıpırdamadan suyun altında durdu. Ama iş kurutmaya gelince, saç kurutma makinesinden öylesine korktu ki anlatamam. Üstelik hepsi güzelce temizlenmişken, Tarçın tuttu Karabaş'ın üzerine yeniden kaka yaptı. Sanki benimle dalga geçiyorlar.

9 Mart Perşembe.

Boyut olarak epey büyüdüler. Bu durum kutu içindeki durumlarını çok zorlaştırıyordu. Çünkü artık eskisi gibi yemek yedikten sonra yatıp uyumuyor, oynamaya çalışıyorlar. Arabamın içini boydan boya gazete kağıdı ve bezlerle kapladım ve onları salıverdim. Müthiş bir oyun faslı başladı, neşeleri yerine geldi.

10 Mart Cuma.

Arabamın içinde kirlenmedik yer kalmadı. Onlar bir yandan kirletiyor, ben bir yandan temizliyorum. Akşamları ise zorunlu olarak üç ayrı kutuya koyuyorum. Çünkü tek bir kutuya sığmayacak kadar büyüdüler.

11 Mart Cumartesi.

Havanın soğuk olmasına karşın sabahleyin onları beslemek üzere evin bahçesine çıkardım. Sütü ekmeğe hücum ettiler. Orada öylece onları izliyordum ki, yoldan geçen ve köpeğini gezdiren bir bayan bizi gördü, yanımıza geldi, yavruları sevdi. Bir süre sohbet ettik, giderken "Yavrulara baktığınız için teşekkür ederim" dedi. O an kendimi çok mutlu hissettim. Çünkü hayatımda ilk kez yoldan geçen tanımadığım biri bana yaptığım bir iş için teşekkür ediyordu.

12 Mart Pazar.

Artık kutuda kalmaları mümkün değil. Çünkü dışarı çıkabiliyorlar. Eşimin daha büyük bir kutuya koyma önerisine rağmen, apartmanın bodrumuna inip, yavrulara yer hazırladım. Artık evde kalamazlar, rahatlıkla koşturup oynayabilecekleri bir yer onları daha mutlu ederdi. Hepsini bodruma indirdim, yeni yerlerine yerleştirdim. Kısa süren bir incelemeden sonra burayı beğendiler ve hemen birbirleriyle boğuşmaya başladılar.

Akşama eşim makarna pişirmişti. Hemen bir tabak alıp aşağıya indim, tabağı önlerine koydum. Ağızlarını şapırdatarak öylesine bir yemek yiyişleri vardı ki ancak yaşanarak anlatılabilir. Tabak kısa sürede temizlendi. Üstelik doymamışlardı. Oğluma aceleyle ikinci bir tabak getirmesini söyledim, onu da hemen mideye indirler. Hala doymuş gibi durmuyorlardı, bizim oğlan tabak tabak makarna taşıyor yavrular anında bitiriyorlardı. Sonunda doymuş olacaklar ki iki adet makarna kırıntısını tabakta bıraktılar. Hemen gidip bir yoğurt kasesi su içtiler. Onların yanından ayrılıp yukarı çıktım, yemekte makarna var sanıyordum ama hiç kalmamıştı. Tam bir tencere makarnayı tüketmişlerdi.

13 Mart Pazartesi.

Yavruların evimizde müthiş bir terapi yarattıklarını fark ettim. Akşam işten geliyoruz, onları bodrumdaki yerlerine yerleştiriyoruz, altlarını temizliyoruz, besliyoruz sonra biraz oynuyoruz. O anda, günün tüm yorgunluğu, stresi uçup gidiyor. Artık komşularımız da bize yardımcı olmaya başladılar. Artık apartman boyunda tanınıyorlar. Evimizde büyük bir mutluluk havası esiyor. Hepimizin bir favorisi var. Eşim Korsan'ı seviyor. Oğlum ise tarçını tutuyor. Ben de Tarçın'ı çok seviyorum ama Karabaş da beni çok seviyor bu nedenle ona daha çok ilgi gösteriyorum.

14 Mart Salı.

Havalar gittikçe düzeliyor. Bu nedenle günün büyük bir bölümü açık havada geçirebiliyorlar. Yavruları şimdiden isteyenler var. Yavaş yavaş işin sonuna geldiğimizi hissediyorum. Yavruları bu şekilde büyütme olanağımız hiç yok. Şimdiden bütçemizde delikler açılmaya başladı. Kaldı ki onları ölünceye kadar apartmanın bodrumunda tutamam. Genel düşüncem şöyle. Yavruların en az dördüne sahip bulmalıyım. Kalan ikisi ise okulda bakılabilir. Ama isteyenler bir türlü gelip almıyorlar.

Bugün okula bir iş müfettişi geldi. Arabanın içindeki yavruları görünce onları çok sevdi ve bana onlara yer bulmada yardımcı olabileceğini söyledi. Hani pek inanmadım ama umut umuttur.

15 Mart arşamba.

Günleri hep aynı geçiyor. Sabahleyin kalkınca, giyinip bodruma iniyorum ve onları bir kutuya koyuyor, arabaya taşıyorum. Artık iyice büyüdüler, bu nedenle taşımakta zorluk çekiyorum. Sonra okula ulaşıyoruz, hemen kahvaltılarını yaptırıyor, arabanın içine salıveriyorum. Öğleye doğru hava ısınınca bu kez dışarı çıkarıyorum. Öğle yemeğini açıkta yiyorlar. Hemen hemen akşama kadar dışarıda kalıyorlar, sonra onları arabaya yerleştirip eve getiriyor, bodruma taşıyor ve akşam yemeğini veriyorum. Gece yarısı ise sütleri içip yatıyorlar.

16 Mart Perşembe.

Her şey çok iyi gibi görünüyor. Ancak kafamda sürekli bir soru var. Bu işin sonu ne olacak? Yavrulara birer ev bulma ümidim gittikçe zayıflıyor. Onlardan birini alacağını söyleyenler bir süre sonra vazgeçiyorlar. Okulda Ayşegül'le hep bu sorun üzerine konuşuyoruz. Sanıyorum o da benimle aynı duyguları paylaşıyor.

17 Mart Cuma.

İlginç bir gelişme. Geçen gün yavruları gören iş müfettişi telefon etmiş ve hayvanları koruma derneğinin telefonunu vermiş, oradan Altan Hocanım ile görüşebileceğimizi söylemiş. Harika bir haber. Akşamı ipe çektim ama bir türlü telefonla görüşme sağlayamadım.

18 Mart Cumartesi.

Sonunda Altan hoca ile telefonda görüşebildim, yavruları severek kabul edebileceklerini ve onları birer yuva bulabileceklerini söylediler. Ancak bakıcı hafta sonlarında belli saatlerde orada oluyormuş, bu nedenle Pazartesi günü götürebileceğim.

19 Mart Pazar.

Arkadaşlarla toplandık ve pikniğe gittik. Bol bol fotoğraf çektik. Harika bir gündü. Yavrular sanırım hayatları boyunca böyle bir piknik yaşayamazlar. Yavrular yalnızca bize değil, tüm piknik alanına mutluluk yaydılar. Hele küçük çocukları, sanki kırk yıllık asker arkadaşlarını bulmuş gibi sevinçle onları okşamaya koşuyorlardı.

Piknikçiler yavrularla

20 Mart Pazartesi.

Yavruların bakınevine verileceği haberi okulda bir bomba gibi patladı. Aynur hanım tüm duygusallığıyla yavruları vermemekte direndi. Ona göre orada yavruları öldürüyorlarmış. Buna inanmadım elbette. Sonra herkes birer birer onlarla vedalaştı, saat 10.30 dolaylarında arabam yola koyulduğunda Ayşegül ve Aynur hanım son saniyeye kadar oradan ayrılmadılar. Doğruca eşimin çalıştığı yere gittim, onunla beraber yola koyulduk. Trafikte kırmızı ışık yandığı bir anda arkaya baktım, yavrularda bir eksiklik var gibi geldi. Eşime onları saymalarını söyledim. Hepsi beş taneydi oysa altı olması gerekiyordu. Korsan ortalıkta görünmüyordu. Uygun bir yerde park edip arabanın içini iyice aradım. Hayır, Korsan yoktu. O an nasıl kızdığımı anlatamam. Ayşegül almış olamazdı. Aynur hanım almazdı, en azından dilediğini isteyebilecek durumdaydı. Ama birisinin Korsan'ı kaçırdığı da gün gibi açıktı. Homurdana homurdana çiftliğe ulaştık. Öyle hayallerimizin şatosu gibi değildi ama hiç olmazsa hayvanlar korunabilirlerdi. Bakıcıyı bulduk, yavruları hep birlikte arabadan, bakıcının onlar için uygun bulunduğu bir kafese taşıdık. Yavrular hayatlarında hiç büyük köpek görmemişlerdi. Tarçın hemen büyük köpeğin önüne gidip koklaşmaya başladı. Karabaş ise doğruca yemek kabına yollandı. Anası kılıklı ile iki siyah ise kapının önünden hiç ayrılmadılar. Kafeste iki büyük, üç küçük köpek vardı ama bizimkilerden çok büyüktüler. En büyük korkum, birbirlerine zarar vermeleriydi ama öyle olmadı. Kısa bir koklaşma, tanışmalarına yetti. Oradan ayrılırken gözüm anası kılıklıya takıldı. Sanki beni bırakma der gibi gözlerime dik dik bakıyordu. O oana kadar insan kalbinin böylesine sızlayabileceğini bilmezdim. Resmen göğümde bir yanma hissettim.

Yolda eşim kendisini daha fazla tutamadı, ağlamaya başladı. İzmir trafiğinde oldukça tehlikeli sayılabilecek hareketler yaptım, trafiği birbirine kattım. Okula yaklaşırken hiç paramızın kalmadığını fark ettim, Tıp Fakültesi'ndeki bankamatiklere doğru yöneldim ve hemen bankamatiğin önünde park ettim. Arabadan inip, kuyruğa girdim, önümde birkaç kişi vardı. Bir ara eşimin arabadan heyecanlı

heyecanlı beni çağırıldığını fark ettim. Kuyruktan çıkmak istemiyordum ama sonunda dayanamadım.

"Ne var"?

"Korsan burada"

"Ne !!!"

Evet, korsan arabadaydı. İnanılmayacak bir şeydi ama saklanmayı başarmış ve arabada kalmıştı. Eşim heyecanlı heyecanlı anlatmaya başladı.

"Sen kuyrukta beklerken, bir ara köpek sesi duydum. Allahım, galiba kafayı üşütüyorum dedim. Ama ses devam ediyordu, araştırmaya başladım. Sonunda senin koltuğun altında olduğunu gördüm"

Yavruları arabada rahat taşımak için arka koltuğu indirmiş, bagajı genişletmişim. Korsan, arka koltuğun benim oturduğum yere dayandığı yerdeki küçük bir boşluğa girmişti. Üstelik benim arabayı aramamdan başlayarak geri dönüşümüze kadar geçen yaklaşık bir buçuk saatlik sürede hiç sesini çıkarmamış, böylece çiftliğe verilmekten kurtulmuştu.

Eşim "Şimdi ne yapacağız" diye sordu. Ne yanıt vereceğimi çok iyi biliyorum.

"Ona biz bakacağız, bunu çoktan hak etti" dedim.

Korsan hep bizimle olacaktı

Okulda her kafadan bir ses çıkıyordu. Özellikle Aynur hanım tüm gücüyle beni ikna etmeye çalışıyor, yavruların okulda önceden tavukların bakıldığı ve şimdi boş duran kafeste kalabileceklerini savunuyordu. Ben de yavruları çiftliğe yerleştirmekle mantıklı bir karar verdiğimi sanıyordum ama eleştirilerek dayanmak da kolay değildi. Çiftlikte pek çok köpek olduğu, bunlara uzun süre bakılamayacağı ve bu nedenle sonuçta öldürülecekleri bile söyleniyordu. Bu elbette doğru olamazdı ama pek çok hayvanın girip çıktığı yerde hastalıklardan ölüm kaçınılmaz olabilirdi. Havaların henüz

yeterince ısınmadığı bir dönemde okuldaki her tarafı açık kafeslerde yavruların üşüyeceği ve hastalanabileceklerini söylemem bile insanları yeterince ikna edemedi.

"Efendim, bunlar doğa hayvanıdır, diğer yavrular nasıl soğukta dışarıda kalıyorlarsa, bizimkiler de kalabilir, bizce hiçbir mahsuru yok" diyorlardı.

Kafam karmakarışık olmuştu. Korsan ise yalnız kalmış, sıkıntıyla odada dolaşıyor, olur olmaz her yere çişini yapıyordu. Serin bir rüzgar esiyordu ve bu nedenle kapının dışına bile çıkmıyor, sıcak yerlere yatıyordu. Aslında yavrularla birlikte olmayı ben de çok seviyordum ama onlara daha iyi bir gelecek sağlayamayacaktım. Çiftlikte iyi birer sahip bulabilirler, mutlu bir yaşam sürebilirlerdi. Öte yandan hastalanıp ölmeleri de söz konusuydu.

Korsan geceyi bizim büronun yanındaki evrak odasında geçirecekti. Mesai bitiminde ona bol yemek ve su bıraktım.

21 Mart Salı

Sabahleyin merakla büroya geldiğimde Korsan'ın özlemlerini beni beklediğini gördüm. Hemen onu besledim, dışarıya çıkardım. Geceyi geçirdiği odayı epey karıştırmıştı, ortalığı topladım. Bir süre sonra Aynur hanım geldi ve yeniden tartışmaya başladık. Israrla yavruları istiyordu.

"Onlara biz burada daha iyi bakarız, öğrenciler sahip bulur, göreceksiniz, her şey çok daha iyi olacak" diyordu.

Bu tartışmalar aralıklarla neredeyse öğleye kadar sürdü. Sonunda dayanamadım.

"Yavruları sizin için geri getireceğim, tüm sorumluluk size ait, kabul ediyor musunuz? dedim.

Yanıtı kısa ve kesindi.

"Evet".

Eşime telefon ettim, durumu anlattım. Arabaya atlayıp çiftliğe gittik. Karabaş, Anası kılıklı ve iki arap bizi bekliyorlardı desem yalan olmaz. Yalnızca Tarçın, köpek kulübesine girmiş, dışarı çıkmayı reddediyordu. Onu zorlukla alabildik ama gelenin bizler olduğunu anlayınca sevinçle kuyruğunu sallamaya başladı..

Öğleden sonra yavruları okuldaki kafese koymuş, yatacak yer olarak da kalın mukavva kutular yerleştirmiştik. Şimdilik işler yolunda görünüyordu. Bir ara Ayşegül ile konuyu tartıştık. Aslında ikimiz de yavruların geri getirilmesinin doğru olup olmadığını bilmiyorduk, ciddi kuşkularımız vardı. Acaba Aynur hanım onlara yeterince bakabilecek miydi? Yavrular ise yeniden bir araya gelmişlerdi ve hemen mutluluk yaymaya başladılar

22 Mart arşamba

Kafeslerdeki yavruları gören öğrenciler büyük bir ilgi gösterdiler. Parmaklıkların arasından sürekli olarak beslemeye başladılar. Ama kafeste yeni bir konuk daha vardı. Bizim yavrulara göre çok daha büyük bir başka yavru köpeği Aynur hanım bizimkilerin yanına yerleştirmişti.. Bunu doğru bulmadım, hastalık kaparlar diye korkuyordum ama sesimi de çıkarmadım. Ne de olsa sorumluluk ona aitti.

23 Mart Perşembe

Galiba yanılmışım. Yavruların kafese konulması hiçbir sorun yaratmadı. Aksine onlara sahip bile bulunmaya başladı. Bayan öğrencilerimizden biri Korsan'ı almak istedi, biz de verdik. Akşam üstü onu alıp gitti. Eşim hem Korsan'ı kaybetmekten ötürü üzgün hem de iyi bir yuva bulduğu için sevinçliydi.

Havalar bozmaya başladı. Gece 10 dereceye düştü. Yavrular için zor bir sınav başlıyordu. Acaba soğuğa dayanabilecekler miydi?

24 Mart Cuma.

Gerçekten çok ilginç. Soğuk havadan hemen hiç etkilenmemiş gibi davranıyorlar. Ben paltoma sıkı sıkı sarılırken, onlar yuvanın dışında uyumayı tercih ediyorlar.

Bu arada Korsan geri geldi. Gece boyu hep ağlamış, evdekileri uyutmamış. Bayan öğrencimiz onu İstanbul'a götürmeyi düşünüyordu ama bu durumda biraz daha kafeste kalıp büyümesinin doğru olacağını söyledi. Diğer kardeşlerinin Korsanı karşılamalarını bir görmeliydiniz. Resmen tören yaptılar desem yalan olmaz. Her biri ayrı ayrı Korsan'la burunlarını birbirine değirerek koklaştılar, sonra oynamaya başladılar.

25 Mart Cumartesi.

Aynur hanımın evi uzakta olduğundan, hafta sonunda yavrulara bakmak bana düştü. Onlara kocaman bir kutu süt ve taze ekmek aldım. Okula gittim, büroda sütü ısıttım ve kafeslerin olduğu bölüme geldim, kafesi açtım, hepsi birden başıma üşüştüler ama bir gariplik vardı. Ansızın fark ettim. Yavrular eksikti. Korsan, Karabaş ve araplardan Boncuk yoktu. Telaşla kafesin her yerini aradım. Hayır, hiçbirisi ortalıkta görünmüyordu. Kafesin kapısı kilitli olduğuna göre, kendiliklerinden

kaçmış olamazlardı. Kısa bir inceleme sonunda durumu anladım. Kafes tellerinin köşede demirlere bağlandığı yer açılmış ve yavrular çalınmıştı. Kalanları doyurdum, kafesi temizledim, sonra bekçileri aradım. Hiçbir şey görmemişlerdi. Çok kızmışım, ha bire söylendim ama yapabileceğim bir şey de yoktu. Eve dönüp durumu eşime ve oğluma anlattım.

Akşama bir arkadaşımı ziyarete gittik, gece geç saatte geri dönerken, yavruları beslemek üzere okula uğradık. İnanılmaz bir şey. Korsan ve Karabaş geri dönmüştü. Ama boncuk yoktu. Bana göre, yavrular satılmak üzere çalınmış, dişi olan Karabaş ve Korsan satılmamış, erkek olan Boncuk ise kendisine yeni bir sahip bulmuştu.

26 Mart Pazar.

Havalar gittikçe soğuyor ama yavrular dayanıyorlar. Daha iyi beslenmeleri gerektiğini düşünüp, bir tencere işkembe çorbası yedirdik. Doğrusu ya, pek beğendiler.

27 Mart Pazartesi.

Sağanak halinde yağmur yağıyor. Gece ısı 6-7 dereceye kadar düşüyor. Yavaş yavaş onları çiftlikten geri getirmenin ne kadar yanlış olduğunu düşünmeye başladım. Çünkü kapalı bir ortamda soğuğa karşı daha iyi korunurlardı.

Öte yandan kafes temizliğinin yeterince yapılamadığı görüyordum. Yavrular yaptıkları kakalara basıyor, iyice kirleniyorlardı. Bir ara kafese girip elimden geldiğince temizlemeye çalıştım.

28 Mart Salı.

Öğlenden sonra öylesine bir yağmur başladı ki, kafesin bir kısmı su altında kaldı. Elimizden geldiğince kutuları naylonla kapladık ve yeni kutularla rüzgara karşı bir set oluşturduk.

29 Mart Çarşamba.

Aynur hanımın iddiaları gerçekleşmedi. Kafeste yavruların daha çabuk sahip bulacağını söylemişti ama kimse onları almaya yanaşmıyor. Herkes biraz daha kafeste kalıp büyümelerini bekliyor. Oysa sıcak bir yuvaya öylesini ihtiyaçları var ki. Artık kim yavru istiyorsa alması gerekir. Şimdilik yalnızca bir iki tanesine kapı bulmuş durumdayız.

30 Mart Perşembe.

Bugün Manisa'ya gidip, yavrulara iyi bakacağını tahmin ettiğim iki arkadaşına uğradım, durumu anlattım. İlgiyle karşıladılar ve ne zaman istersem birer tane alabileceklerini söylediler. Galiba sonunda başarmıştık. Şimdi durum şöyleydi. Korsan İstanbul'a gidecekti. Tarçın'a Aynur hanım sahip çıkmıştı. Karabaş'ı biz Denizli'deki akrabalarımıza verecektik. Anası kılık kıyafetini Manisa'ya götürecektim. Kalan tek siyahı ise bizim işçilerden birisi istiyordu. Büyük yavru ise okulda kalacaktı.

Yavrularda ishal görülmeye başladı. Hele bir tanesi tam bir felaket. Daha önce de ishal olduklarından olayı pek fazla önemsemedim. Ne de olsa bunlar kanamadan kurtuluş hayvanlarıdır. Yemeklerine ilave edilecek bir kaç damla vitamin kendilerine gelmesini sağlayabilir. Bu arada kafes temizliği berbat halde. Köşede kakalardan oluşmuş bir yığın duruyor. En kısa sürede buraya birkaç el arabası toprak taşınmalıyız.

31 Mart Cuma.

Bilgisayarına yeni bir program yüklenecek. Yavrularla hiç ilgilenemedim. Ayşegül'de burada değil. Ancak akşam üstü onları görebildim ve Karabaş biraz hareketsiz görünüyordu.

1 Nisan Cumartesi.

Hafta sonunda yavrulara yine ben bakıyorum. Kahvaltımı yapar yapmaz doğruca okula gittim. Onlara iyi bir ziyafet çekmeye hazırlanıyordum. Sıcak süt ve ekmekten olan yemeği elime alıp, kasesi açtım, bir ordu gibi üzerime çullandılar. Kaseyi uygun bir yere bıraktım, hemen o tanıdık şapırtı senfonisi başladı. Tam o anda Karabaş'ı gördüm. Mukavva kutunun önünde durmuş bana bakıyordu. Onun yemeğe gelmemesi düşünülmecek bir olaydı. Müthiş zayıflamıştı. Sanki ağlıyor gibiydi. Telaşla kucağıma aldım. Hiç gücü yoktu. Hastaydı hem de çok hasta. Hafifçe titrediğini hissettim. Hava soğuktu. Sıcaklık dün gece üç dereceye kadar düşmüştü. Yemek faslından sonra kafesi temizlemekten vazgeçip, Karabaş'ı arabaya koydum ve eve geldim. Oğlum evdeydi, beraberce araştırdık ama ona uygun bir kutu bulamadık ama zaten kıpırdayacak gücü yoktu. Salondaki kaloriferin önünü gazetelerle kapladık yumuşak bezlerden bir de yatak yaptık, elektrikli radyatörü de yanına yerleştirdik. Karabaş, sağlıklı günlerinde olduğu gibi yerinden kalkıp çevreyi koklamaya çalıştı ama o kadar güçsüzdü ki birkaç adım sonra yere yattı. Koyu kırmızı bir kaka yaptı, anında temizledim. Bu hastalığı duymuştum. Kanlı ishal. Ve tedavisi yoktu.

Elimizden geldiği kadar onu sıcak tutmaya çalıştık. Allah'tan kaloriferlerimiz bu kez iyi çalışıyordu. Karabaş önüne koyduğumuz en sevdiği yiyeceklere bile bakmıyordu. Eşim ona bir kutu buldu, içine yerleştirdik. Akşam oldu, durumu gittikçe kötülüyordu. İshale iyi geleceğini tahmin

ettiğimiz yiyecekler yedirmeye çalıştık, çay kaşığı ile ağzına sulu nişasta ve yoğurt verdik. her şey boşunaydı. Eşim daha fazla dayanamadı komşuya gitti. Saat dokuzda çeyrek kala Karabaş birkaç kez kasıldı, zorlukla nefes almaya başladı ve birkaç dakika içinde öldü. Onu üzerine yattığı bezlere sardım ve banyoya koydum. Olanlar inanılır gibi değildi. Karabaş yavruların en sağlıklı görüneniydi. Biberonu kaptığı zaman sanki şişesiyle içecekmiş gibi kuvvetli emerdi. Yavruları ihmal ettiğim duygusuna kapılıyordum. Onları Aynur hanıma emanet etmekle hata etmişim. Sanki büyüttükten sonra hiçbir sorumluluğum yokmuş gibi davranmışım. Soğuk havalarda kafeste kalmalarına izin vermemeliydim. Hele çiftlikten hiç getirmemeliydim. Sakin olmaya çalışarak durumu değerlendirmeye çalışıyordum ama beceremiyordum. Eşim bütün gece ağladı ve erkenden de yattı. Ben ise tersine hiç uyuyamadım, televizyonda ne kadar korku filmi varsa hepsini izledim.

2 Nisan Pazar.

Dün gece çok geç yattığım için sabahleyin güçlkle uyanabildim. Simit ve çaydan oluşan hızlı bir kahvaltıdan sonra, yavruları kuvvetli beslemek amacıyla çorbacıdan üç kap işkembe çorbası aldık. Okula ulaştık, kafesin yanına geldik ve kalan yavrular yine kapıya hücum ettiler. Onlara yemeklerini verirken bu kez yemeğe katılmayanın kim olduğunu tahmin edin. Korsan, yavruların en büyüğü, onların koruyucusu, bekçisi, en hareketlisi. Korsan tıpkı bir gün önce Karabaş'ın yaptığı gibi yuvanın önünde durmuş bize bakıyordu. Kafesin içi, ishal olmuş hayvanların pislikleriyle doluydu. Artık yavruları orada bırakamazdık. Hepsini kaptığımız gibi arabaya koyduk. Eve dönerken yol kenarındaki bir ağaçlandırma alanının yanında durduk ve Karabaş'ı gömdük. Şimdi elimizde dört yavru kalmış. Korsan, Tarçın, Anası kılıklı ve Arap. Korsanı eve aldık, bir kutuya yerleştirdik. Kalorifer dairesindeki boş odayı donattık. Altına talaş, üzerine gazete kağıdıyla kapladık. Yiyecek ve su koyduk, kalan yavruları odaya salıverdük. Hepsi neşeli görünüyordu. Odayı tanımışlardı, yine de bir değişiklik var mı diye her köşesini koklamadan edemediler.

Korsan da yemek yemeyi kabul etmiyordu. Karabaş'ın ölümüyle olayın ciddiyetini kavramıştık. Yakın dostumuz Nermin hanımı da yanımıza alıp, Karşıyaka'daki bakımevine gittik. Rıza bey oradaydı. Zaten ne zaman gitsek, onu orada bulmuştuk. Korsana baktı ve hemen teşhisini koydu. Kanlı ishal. Büyük bir açık yüreklilikle yapacak bir şeyimizin olmadığını söyledi ama biz elimiz boş duramazdık. Bize bir enjektör verdi ve Korsan'ı zorla beslememizi, meyva suyu, çay gibi ishal önleyici yiyecekler önerdi. Sonra bir ilaç yazdı ve bu iğneyi yaptırmamızı istedi. Oradan ayrılıp, bu kez Hatay caddesindeki başka bir dostumuza gittik. Çünkü çok fazla sayıda gazete kağıdına ihtiyacımız vardı. Temizlik, hem de çok titiz bir temizlik gerekiyordu. Yıllar önce, henüz bir ilkokul öğrencisiyken bize bir film göstermişlerdi. Nezle olmuş bir adamın burnundaki mikroplar burnun içini kazıyorlar, adam da mendilini tutarak onları dışarı atıyor ama bir süre sonra aynı mendili yeniden

burnuna götürdüğünde, daha önce dışarı çıkmış mikroplar ikinci kez burnuna geri giriyorlar ve adam hiçbir zaman iyileşemiyordu. O zamanlar kağıt mendil henüz keşfedilmemişti ve hepimiz annelerimizin cebimize koyduğu bez mendiller kullanırdık. O film bana temizliğin ne kadar önemli olduğunu anlatmaya yetmişti. Şimdi de aynı şeyi yapacaktım. Yavru çiş yapsa gazete kağıdını değiştirmeliydim. Bu nedenle arkadaşşımdan alabildiğimce çok gazete kağıdı aldım.

Eve dönünce Korsan'ı beslemeye başladım. Enjektör epey kullanışlıydı. Kafasını tutuyor, çenesinin yan tarafından sıvıyı ağzına boca ediyordum. Korsan da durumunun ciddiyetini anlamış gibi yardımcı olmaya çalışıyor ve küçük yalanmalarla yutkunuyordu. Ama yaptığım iş her ikimiz için de bir işkenceydi. Topu topu 30 ml. meyva suyu içerebildim.

Bir Korsan'a bakıyor, bir aşağıya inip diğer yavruları kontrol ediyordum. Ve akşamüstü Arap'ın da durgunlaştığını fark ettim. Ama henüz emin değildim. Ne de olsa yemek yiyebiliyordu. Aşağı yukarı koşuşturmam bütün gece sürdü. Yavruları temiz tutmayı beceriyordum. Hepsini bir temizlik deterjanıyla iyice sildim. Saat 8.00 sularında Korsan sanki biraz iyileşmiş gibi duruyordu. Onun ölmesini istemiyordum ama saat 11.00 öyle bir ishali kaka yaptı ki bütün vücut sıvısını kaybetti desem abartmış olmam. O andan itibaren de iyice kötüleşti. Çılgınlar gibi beslemeye çalışıyor, ağzından bol bol sıvı veriyorduk. Ama yaptıklarımız boşunaydı. Bu uğraş saat yarımaya kadar sürdü. Birde eşim yattı, ve saat biri çeyrek geçe Korsan öldü. Aniden zor nefes almaya başladı, bildiğim kadarıyla nefes almasını kolaylaştırmaya çalıştım ama her şey boşunaydı. Onu da bezlere sarıp banyoya koydum. Kaybedecek zamanım yoktu. Aşağıdaki yavrulara koştum. Arap başını öne eğmiş kıpırdamadan duruyordu. Hemen onu odadan çıkardım. Yerdeki tüm gazeteleri değiştirdim, yemek kaplarını, yattığı yerleri temizledim. Arap'ı da salonda Korsan'dan boşalan yere yerleştirdim. Hemen beslemeye geçtim. Arap biraz daha iyi besleniyordu. İlk anda 50cc. sıvı aldı ve ishal de değildi. Ondan umutluydum. En iyi durumdaki iki yavrunun ardı arkasına ölmesi beni çok sarsmıştı ve daha fazla ölümle karşılaşmak istemiyordum.

3 Nisan Pazartesi.

Karabaş ve Korsan'ın ölüm haberi okulda hemen yayıldı. Hemen herkes onları kafese koymamızın ne kadar yanlış olduğunu söylemeye başladı. Oysa 15 gün önce hiç de öyle demiyorlardı. Gerçekten de yaptığım hataydı. Onları çiftlikten hiç getirmemeliydim. Çünkü o zaman hiç olmazsa Korsan'la ben ilgilenecektim, sıcak odada uyuyacak, sütlü bisküvi yiyecek ve bugün hayatta olacaktı. Diğerleri ise hayvan beslemeyi bilen ellerde, belki hastalanacaklar ama ilaçları bilinçli ellerden verilecek, bakımları bilinçli ellerle yapılacaktı. Ölüm kaçınılmaz olsa bile tümü için tehlike doğmayacak, birkaçı paçayı kurtarabilecekti.

Yavruların bakımını üstlenen Aynur hanımla ayaküstü konuştuk. Çok üzülmüştü ama ben de kırgındım. Üstelik ona güvendiğim için de kendime kızıyordum. Ama yine de bir şey söylemedim.

Ayşegül'le uzun süre dertleştik. Sonra o, ben ve eşimle birlikte Korsan'ı gömdük. Arap bizim büroda kalıyordu. Hiç ses çıkarmadan öylece yatıyor, zaman zaman dikilip bizlere bakıyordu. Zorla da olsa onu beslemeyi başarıyordum. Üstelik henüz ishal olmamıştı. Bu nedenle umutluydum.

4 Nisan Salı.

Arap'ın durumunda hiçbir gelişme yok. Artık dünkü kadar umutlu değilim. İshal değil ama beslenmesi giderek kötüleşiyor. Ağzına zorla su veriyorum, 5-10 ml alıyor, sonra yutkunamıyor, su ağzından yere akıyordu. Saat on ikiye geliyordu, Ayşegül bir ara kutuya baktı ve telaşla

"Ayy, bu ölmüş galiba" dedi. Hemen yerimden fırladım, hayır ölmemişti ama bir çeşit şoka girmişti. Gözleri açıktı ama bir noktaya dikilmişti. Kutuyu kapattığım gibi arabama atladım, eşimi de alarak doğruca veterinerine gittim. Veteriner Arap'ı iyice muayene etti ve durumunu kısaca ümitsiz olarak niteledi. Elbette bize doğrudan bu hayvan ölür demedi ama yaşaması için çok zor kelimesini kullandı. Yine de mücadeleden vazgeçemedik. Ona dört tane kocaman iğne yaptı ve ilaç verdi. Akşama yeniden getirmemizi ve yine iğne yapacağını söyledi. Oradan eve geldik, Tarçın ve Anası Kılıklı hiçbir hastalık belirtisi göstermiyordu, neşeleri ve en önemlisi iştahları yerindeydi.

Öğleden sonra Arap inlemeye başladı. Yanılmıyorsam saat bir buçuk dolaylarındaydı. Saat iki buçukta inlemeleri arttı. dışarıda nefis bir hava vardı, onu dışarı çıkardım, çimenlerin üzerine yatırdım. Saat üçü on geçe, tıpkı Karabaş ve Korsan'da olduğu gibi kasılmalar başladı ve beş dakika içinde de öldü. Onu bahçedeki bir ağacın altına gömdüm. Şimdi elimizde kala kala Tarçın ve Anası kılıklı kalmıştı.

Akşamüstü işten çıkar çıkmaz doğruca veterinerine gittik. Arap'ın öldüğünü, kalanlar için ne yapmamız gerektiğini sorduk. İlaçlar ve beslenme üzerine tavsiyeler aldık. Öncelikle kaldıkları yeri iyice dezenfekte etmemiz gerekiyordu. Eve döner dönmez aşağıya indim, etrafı temizledim ve klorakla dezenfekte ettim. Her ikisi de akşam yemeğinde iştahlıydılar. Gece yarısı onları bir kez daha beslemeyi denedik. Bu kez Tarçın yemek yemedi.

5 Nisan Çarşamba

Sabahleyin büyük bir merakla yemeklerini verdim. Hayret, Tarçın olağandan daha iştahlıydı.

Acaba kurtulabilecek miydi? Beslenmelerine büyük dikkat gösteriyor, ilaçlarını tam saatinde vermeye çalışıyordum.

6 Nisan Perşembe

Anası Kılıklı adeta kabına sığmıyor. Hiç bu kadar hareketli olmamıştı. Hem aldığı vitaminlerin hem de kuvvetli beslenmenin ona büyük bir güç kazandırdığı görülüyordu. Tarçın ise hep durgundu. Ama o zaten her zaman beri böyleydi. Adeta doğduğuna pişman, yavaş hareketlerle dolaşırdı. Bu nedenle hasta olup olmadığı anlamak çok zor oluyor.

7 Nisan Cuma

İlaç ve besin bombardımanımız sürüyor. Her iki yavru da şimdilik iyi görünüyor. Ancak zaman zaman şiddetli ishal dönemleri yaşıyorlar. Bu arada Tarçın'ın gözlerinde çapaklanmalar başladı. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.

8 Nisan Cumartesi

Havalar henüz yeterince ısınmadı. Anası kılıklı aşağıda çok sıkılıyor. Bu nedenle onları evin bahçesine çıkardım. Büyük bir neşeye koşuşturmaya başladılar. Ama her tarafı da ishalleriyle kirletmeyi ihmal etmediler.

9 Nisan Pazar

Eşimle birlikte yavruları ormanlık alana götürdük. Hava güneşli ama biraz serindi. Ormanda dolaşmaya başladık. İkisi birden peşimizden öylesine güzel geliyorlardı ki sormayın. Bir ara küçük bir ırmağı geçtik. Hatta ırmak bile sayılmazdı. Şöyle bir metre genişliğinde, iki santim derinliğinde su akıntısı. Anası Kılıklı gözünü kırpmadan suya atladı ve koşturarak karşıya geçti. Tarçın ise önce uzun uzun suları kokladı, sonra kıç üstüne oturup ağlamaya başladı.

10 Nisan Pazartesi

İshalleri bir türlü durmuyor. Olabildiğince katı gıdalar vermeye, ishali durdurmaya çalışıyoruz. Ama başarılı olabildiğimiz söylenemez.

11 Nisan Salı

Tarçın'ı tam kaka yaparken yakaladım. Elbette ishaldi. Oysa Anası Kılıklı artık sağlığına kavuşmuş görünüyordu. Ve Tarçının ishelli kakasında beyaz iplikçikler gördüm. Dehşet içinde kalmıştım. Çünkü bunlar parazit olabilirler ve bizlere de bulaşabilirlerdi. Telaşla odayı temizledim, klorla dezenfekte ettim.

12 Nisan Çarşamba

Yavruları doğruca veterinere götürdüm, parazit konusundaki kuşkularımı anlattım. Veteriner hemen onlara ikişer tane iğne yaptı. Zavallı Tarçın canı çok yanmış olacak ki, saatlerce kutusundan çıkmadı. Artık altlarını temizlerken çok dikkatli oluyorum.

13 Nisan Perşembe

Havalar berbat. Onları dışarı çıkaramıyorum. Üstelik kalorifer yakıtımız bittiğinden ısınmamızda olmuyor. Bu nedenle kapalı alanda olmalarına rağmen üşüdüklerini hissediyorum. Bu ise iyileşmelerini engelliyor.

14 Nisan Cuma

Sağanak halinde yağmur yağıyor. Anası Kılıklı sıkıntıdan ne yapacağını bilemiyor. Altlarını temizledikten sonra saatlerce onlarla oynuyorum. Anası kılıklı inanılmaz bir zeka gösteriyor. Şimdiden iki ayak üstünde durmayı öğrendi. Yattıkları kutudaki bezlerin yerlerini değiştiriyor, yemek kaplarını ters çeviriyor, hatta koca kutuyu çekiştire çekiştire odanın başka bir yerine götürüp, içini de bezlerle donatıyor. Hani hamarat kız çocukları vardır ya, aynen öyle. Büyüdüğünde çok evcimen olacak. Tarçın ise hep hasta. Sürekli olarak ilgi bekliyor, sevilmek istiyor. Hele sırtının kaşınmasına bayılıyor. Laf aramızda çocukken anneannem sırtımı kaşırdı ve ben de bundan çok hoşlanırdım.

5 Nisan Cumartesi

Denizli'den bacanağım geldi. İki yeğenim de hemen yavruların başına koğuşturdular. Doğrusu ya, köpek yavruları çocuklarla çok iyi anlaşıyor. Anası kılıklının keyfine diyecek yok. Hatta Tarçın bile diğer günlere göre çok daha hareketli.

16 Nisan Pazar

Bir şey dikkatimi çekti. Havaaların ısınmasıyla yavrular sağlıklarına kavuşuyorlar, soğumasıyla da hastalanıyorlar. Ve doğa sanki onları öldürmek istermiş gibi, Nisan'ın ortasında bile soba yaktıracak kadar havayı soğutuyor. Olacak şey değil. Adamın biri doktora gitmiş. Doktor kendisini uzun uzun muayene ettikten sonra üzgün bir sesle;

"Maalesef efendim, yalnızca altı ay ömrünüz kaldı, öleceksiniz" demiş.

Aradan altı ay geçmiş, doktorun ölecek dediği adam sapa sağlam kapıya dikilmiş, gülererek,

"Doktor bey, bana öleceksiniz dediniz ama gördüğünüz gibi ben turp gibiyim" demiş. Doktor ağır ağır masasından başını kaldırmış, sonra çekmecedен tabancasını çıkarıp adamı vurmuş ve şöyle mırıldanmış.

"Ben bir adama öleceksin dedim mi ölür."

Havaaların sürekli soğuk gitmesine başka ne denebilir ki?

17 Nisan Pazartesi

Durumda hiçbir değişiklik yok. Anası Kılıklı sağlıklı, Tarçın hasta. Ama beslenmesi normal görünüyor. Öylesine hareketsiz, öylesine uyuşuk hareket ediyor ki, okulda bazı arkadaşlarım onun zeka özürlü olduğunu düşünmeye başladılar. Hava raporlarını büyük bir dikkatle izliyorum. Buna göre Çarşamba günü soğukların yerini sıcak havaya bırakması gerekiyor.

Bugün Anası Kılıklıya bir sahip bulduk. İşletmede çalışan işçilerden biri onu köye götürecekti. Doğrusuya buna çok sevindim. Çünkü bir hayvan için doğa ile baş başa bir yaşamdan daha iyisi düşünülemez.

18 Nisan Salı

Sanıyorum parazit sorununu fazla abarttım. Çünkü teorik olarak şimdiye kadar parazitlerini dökmüş olmaları gerekirdi. Buna bağlı olarak da yoğun beslenmeye karşın şişmanlamalarını bekledim. Oysa büyüyorlar ama hep zayıf kalıyorlar. Tarçın'ın gözlerinden çapaklanma çok arttı.

Acaba köpeklerin gözlerinde özel bir hastalık var mı?

19 Nisan Çarşamba

Nihayet sıcak hava. Onları kapalı kaldıkları odadan çıkardım, okula götürdüm, bahçeye bıraktım. Tarçın hareketsizdi ve beslenmeyi tamamen kesti. Hiç yemek yemedi. Öğleye kadar özel mamasını yemesini bekledim. Su bile içmediği görünce, Karabaş ve Korsan'ı anımsadım. Onlar da ölmeye kadar böyle yapmışlardı. Çok üzgündüm. Sonunda Tarçın'ı kaybediyordum. Eşimin ısrarıyla, ama ümitsiz, onu veterinerine götürdüm. Veteriner, Tarçın'ın hastalığının gençlik hastalığı olduğunu, normalde bu hastalığın hayvanı çok çabuk öldürdüğünü, Tarçın'da ise yavaş yavaş geliştiğini ve bu nedenle kurtarılmasının mümkün olmadığını söyledi. Ve daha korkunç bir şey ekledi. Bu hastalıktan kurtulma ümidi çok az, kurtulsa da iz kalır, sakatlanabilir.

Eşim yavrularla. Havaların düzelmesiyle neşemiz yerine geliyor.

20 Nisan Perşembe

Hıfzısıhha okulunda edindiğim bilgileri yavruları kurtarmakta kullanmaya karar verdim. Virüslere karşı ilaç olmadığını, tedavinin savunma mekanizmasını güçlendirmek biçiminde yürütüldüğünü biliyordum. Öncelikle Tarçın'ın ateşini düşürmeli, ishalini kesmeliydim. Yoğun bir protein bombardımanına başladım.

21 Nisan Cuma.

Öğleden sonra Anası Kılıklı gitti. Okuldaki işçilerden birisinin köydeki annesi köpek yavrusu istiyormuş. Birkaç gündür söyleyip duruyordu ama ben pek ciddiye almamıştım. Yemekten sonra işçi

yanıma geldi ve yavruyu almak istediğini söyledi. Bu gün köye gidecekmiş, onu da götürebilirmiş. Kocaman bir kutu getirmişti., Anası Kılıklıyı içine koydu ve arabasıyla geniş bir daire çizerek döndü, bahçeden çıktı gitti. O sırada öylesine meşguldüm ki, şöyle rahat rahat vedalaşamadım. Oysa ben çok daha romantik veda sahnesi hayal etmişim. Ama içim rahat. Çünkü köyde mutlu olacağına inanıyorum. Tarçın ise yalnız kaldı. Bahçede dalgın dalgın dolandı, sonra kutusuna girip yattı.

22 Nisan Cumartesi.

Elimizde bir tek Tarçın kaldığına göre onu yaşatabilmeliyiz diye düşünüyorum. Ama beslenmesi çok kötü. Gözüne ilaç uyguluyoruz. Çapaklanması biraz olsun hafifledi.

23 Nisan Pazar.

Ne yapacağımı bilemez haldeyim. Tarçın'ın yüksek ateşi var. Alev alev yanıyor, kutusundan hiç çıkmıyor, yatıyor. Ama beni görünce yine de kuyruğunu sallamayı ihmal etmiyor. Sanki "Sen üzülme, ben böyle öleceğim der gibi. Ona grip ilaçları veriyorum. Ama ilaç içmeyi hiç sevmiyor. Gece ona seveceği biçimde ilaç vermeyi keşfettim. İlacı balla karıştırıyor, kaşıkla ağzına boşaltıyorum. Yalana yalana yutuyor.

24 Nisan Pazartesi

Bir hayvanın bu kadar uzun süre hasta kalması inanılacak gibi değil. Ayşegül'le gün boyu bunu konuştuk. Eğer ölmesi kaçınılmaz ise, şimdiye kadar ölmesi gerekirdi diye düşünülüyor. Oysa ölmesini hiç istemiyorum. Veterinerlerin tüm uyarılarına karşılık içimde bir umut var. Sanki hastalığı yeneceklermiş gibi geliyor ve bu umut yüzünden acı çekiyorum. Umutsuzluğun umudu hiç de mutluluk vermiyor.

Bizim büronun önündeki bahçe. Güzel havalarda orada koşturmaları izlemek ayrı bir zevk.

30 Nisan Pazar.

Bir hafta boyunca ölmesini bekledik. Ancak o yaşamayı sürdürüyor. Üstelik benim apartman yöneticiliğim de sona eriyor. Aşağıdaki odayı boşaltmam gerek. Onu bizim balkona aldık, gün boyu bahçede dolaştı. Ama hiç yemek yemedi.

4 Mayıs Perşembe

Tarçın'a en sevdiği yiyecekleri aldım. Şöyle iki lokma tadına baktı, sonra yerine dönüp yattı. Telefonla Veterineri aradım, o da hastalığın bu kadar uzun sürmesine şaşırıldı. Bir umut, bir yaşama şansı hiç yoktu. Havanın nispeten ısınmasından yararlanıp bahçeye çıkardım, kucağıma aldım. Arada bir başını kaldırıp bana bakıyordu. Bakışları öylesine anlamlıydı ki insanın içi parçalanıyordu. Nemli bir bez alıp tüylerini parlattım. Bir deri bir kemik kalmıştı.

Tarçın ve Anası kılıklı. Ayrılmadan önce birbirlerine sarıldılar.

6 Mayıs Cuma

Durumu son derece ağırlaştı. İnsanın elinden bir şey gelmemesi ne kötü. Hani ölümden beterdir ölümlü beklemek derler ya, bu söz son derece doğru. Birbirimize bakışıp konuşuyoruz. Bırak rahat öleyim diyor. Öylesine acı çekiyor ki, onu öldürmeyi ciddi ciddi düşünmeye başladım. Ama hiçbir zaman cesaret edemedim.

8 Mayıs Pazar

Arka ayakları tutmuyor. Hiç olmazsa doğanın kucağında, yeşil otların arasında ölmesini istiyorum. Onu okulun bahçesine bıraktım. Güneşi ve rüzgarı hesaplayıp zeytin ağacının altına iyi bir yuva yaptım, içini süngerle döşedim. Ağzına biraz su damlattım ve o an yutmakta güçlük çektiğini fark ettim. Artık daha fazla dayanamazdım. Arabama atladım oradan uzaklaştım. Ama nereye kadar. Yüz metre bile gitmeden zıncı diye durdum. Bir türlü gidemiyordum. İçimde iki ses adeta kavga ediyorlardı. Bir tanesi Tarçın'ı bırakmanın şerefsizlik olduğunu söylüyor, diğeri ise huzur içinde ölmesine izin vermem gerektiğini anlatıyordu. Ansızın kafamda bir şimşek çaktı, ya başka köpekler gelir de ona zarar verirlerse? Telaş içinde geri döndüm. Bıraktığım gibi duruyordu, hiç kıpırdamamıştı. Tahminin tersine, öylesine mutlu, öylesine sakin bir görünüşü vardı ki, içimdeki ses beni rahatsız etmekten vaz geçti. Biraz daha yanında kaldım. Cansız ayaklarını, kafasını okşadım. Sonra yerimden kalktım, çevreden topladığım ağaç dallarıyla büyük köpeklerin ona zarar veremeyeceği genişlikte bir kafes oluşturdum. Son bir kez daha kucağıma alıp uzun uzun vedalaştım. Daha fazla dayanacak gücüm kalmadığında gözlerimden yaşlar dökülürken onu yerine yerleştirdim ve oradan uzaklaştım.

9 Mayıs Pazartesi

Kurban Bayramı nedeniyle bugün tatil. Ama sabahleyin kalkar kalkmaz ilk işim, oğlumla birlikte okula gitmek oldu. Kutusunun önüne uzanmış öylesine yatıyordu. Artık acıları son bulmuş, huzura kavuşmuştu. Hiç de hasta gibi görünmüyordu. Sanki ölüm ona canlılık getirmişti. Yüzü düzgünleşmiş, tüyleri parlamıştı. Oğlumla birlikte, genç bir ağacın altına derin bir çukur kazıp onu oraya gömdük.

Yavrularla geçirdiğim üç ayda öncelikle toplumumuzda hayvan sevgisinin sanıldığı kadar az olmadığı ortaya çıktı. Çünkü yavruların bakımı ve veteriner masrafları olarak 7.000.000 TL harcanmış ve bu paranın büyük bölümü hayvan sever arkadaşlarımız tarafından karşılanmıştı. Tanımadığım pek çok kişi yanıma gelip bana para verdi. Hem de hiçbir soru sormadan. Veteriner arkadaşlarımız ise büyük bir gayretle yavruları yaşatmaya çalıştılar. Çoğu kez para almadılar. Yoksa

fatura oldukça kabarık olurdu. Öte yandan belki de yüzlerce kişi bir yolunu bulup beni arayarak yavrulara baktığım için teşekkür etti. Ve yavruların sayesinde pek çok iyi insan tanıdım. Sanıyorum benim ödülüm de bu oldu.

Sonuç olarak yedi yavrudan beş tanesi öldü, bir tanesi ise, Anası Kılıklı, köye gittiği için mucizevi bir şekilde yaşamayı başardı. Ama onu bir daha görme şansını hiç yakalayamadım. Çalınan yavrunun ne olduğunu bilmiyorum. Ancak iyi bir ailenin yanına satıldığını umut ediyorum. Çünkü Alsancak'ta bu şekilde satılan pek çok yavru görmüştüm. Kim bilir, belki o da iyi insanların yanında yaşamayı başarmış, şu anda çevresine mutluluk vermekle meşguldür.